

Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.50. Za Evropo.....\$3.50.
 Naročnina za celo leto s koledarjem za Ameriko \$3.00.

List v obrambo sv. vere med ameriškimi Slovenci.

ŠTEV. (No.) 3. FEBRUARY 1, 1922. LETO (VOL.) XIV.

M. Elizabeta:

Spomini, hitite nazaj.

Ob cesti prijazne hiše,
 vse bele kot gorski sneg,
 in jasne in s solncem oblite,
 kot pomlad, ki stopi na breg.

Na oknih geranije žarne
 in nagelj škrlatnogoreč,
 in žametne rože ob stenah,
 ob hišici vrt je dehteč.

Kaj tukaj obstaja mi duša?
 Kako, da ne more od tod?
 Spomini in slike nekdanje
 za hip mi zapirajo pot.

Na takih solčnih prostorih
 je cvela moja mladost,
 iz žarnih vrtnic ob steni
 je pila duša sladkost.

A bilo je tisočkrat lepše —
 spomini, hitite nazaj —
 za nageljni stala je mati,
 na ustnih pozdrav in smehlaj.

Iz zapiskov plemenite duše.

Rev. J. C. Smoley.

(Konec)

26. julija 1868. — Praznik sv. Ane! Gloria in excelsis Deo in Te Deum laudamus! Naš sin, naš France, je pel danes novo mašo! Vsi smo prejeli sv. obhajilo iz njegovih rok. Tisočerno nam je sedaj poplačan ves trud, vse žrtve, vse skrbi. O, kako lep dan je bil to! Vedno mislim, da so bila nebesa odprta, da slišim angelsko petje. — Včeraj zvečer je igrala godba pred našo hišo. Ko je šel France ven, da bi se godcem zahvalil, ostala sva z Ančko sama v sobi. En čas sva se smejala, pa zopet jokala, in ko so zadnjo zaigrali, sva se objela in se od samega veselja poljubila. — In danes zjutraj so na vse zgodaj grmeli možnarji, pritrkavali so, godci so igrali, in vse to na čast našemu Francetu! — Iz cele doline so prišli ljudje v svojih prazničnih oblekah na novo mašo, dvajset duhovnov je bilo tu, kako znajo ti peti! — Naša Lucija je bila družica, tako lepe še nikoli nisem videl. In naš France je stal v mašni obleki kakor kak angel, prav tresel sem se, ko sem mu poljubil roko. — In na koru so peli kakor v samih nebesih! — Od samega veselja bom danes vso pisarijo zmešal. — Pri obedu je bilo obilo govorov na novomašnika, pa tudi na me, na Ančko in na starega gospoda fajmoštra. Cel dan bi jih bil poslušal. — Naš France se je zahvalil; mislim, da bo dober pridigar. Najbolj srečna pa je bila Ančka. Čisto mirno in tiho je sedela pri mizi, njen obraz se je pa vedno smehljaj, njene oči so žarele

ko solnce samega veselja. Tako lepa Ančka še ni bila, odkar sva stala pred oltarjem. To je bil res prvi god za njo! — Zaslužila pa je to srečo, jaz jo ji privoščim iz celega srca, in še mojo srečo bi ji dal, ko bi bilo mogoče. Ko sva šla zvečer domu, mi je med potom rekla, če bo v nebesih tako lepo, kakor je bilo danes na novi maši, potem bo z ljubim Bogom zadovoljna. Źdi se mi, da je to preveč veselja na tem svetu. Danes lahko rečem s pobožnim Tobijem:

"Velik si Ti, o Gospod, na veke, in Tvoje gospodstvo traja vse čase: Ti tepeš, pa zopet ozdravljaš. — Kaznoval nas je radi naših pregreh, pa nas zopet rešil v svojem usmiljenju. — Jaz pa in moja duša se veselimo v njem. Slavite Gospoda, vsi njegovi izvoljenci, slavite in hvalite Ga!"

"Mi pa smo v Gospoda zaupali, in naše upanje ne bo osramočeno!"

26. majnika 1876. — Vnebohod Gospodov. — Nebo je lepo višnjevo, travniki in polja krasno zelena, solnce obseva celo dolino; meni se pa zdi, kakor da bi bila legla tema po celi zemlji. Moja Ančka je šla k Bogu; predvčerajšnjim smo jo pokopali. Moja duša je šla z njo. France je bil tu in ji prinesel v nedeljo sv. Popotnico. Potem je pa mirno ležala celi dan in se smehljala, kakor da bi videla bogve kaj krasnega. Tu in tam me je pogledala, stisnila mi roko in se zopet smehljala. Ko je zvonilo večerno Ave Marija, je med molitvami za umirajo-

če, ki jih je molil naš France, mirno v Gospodu zaspala in odšla v večnost . . . Z Bogom, ljuba duša, ki si mi bila najdražje na svetu! — Jaz se imam sedaj sicer dobro pri svojih otrocih, vsi so dobri in pošteni. Vendar me nič več ne veseli na svetu. France, ki je župnik v K . . . , bi me rad vzel k sebi; toda jaz se nočem ločiti od groba svoje Ančke. Tukaj bom čakal v svoji boli, dokler ne pride in me vzame s seboj.

"**Sedaj pa ostanete vera, upanje in ljubezen, te tri; toda največja med njimi je ljubezen.**" (Sv. Pavel k Korinčanom.)

S temi besedami končujejo zapiski starega poštenjaka. Ni več pisal. Pod zadnjo vrstico napravil je še velik križ, potem pa sledi velik, bel prostor. — Na prihodnji strani pa stoji zapisano od druge roke in z drugim črnilom:

5. januarija 1877. je naš ljubi oče Lenart A . . . mirno v Gospodu zaspal. R. I. P.

"Duše pravičnih so v rokah božjih, bol smrti se jih ni dotaknila. V očeh blaznih so navidezno umrli — toda oni počivajo v miru."

* * *

Podal sem vam te črtice resničnega krščanskega življenja, da vidite, kako teče življenje. Kratki so naši dnevi na zemlji, sreča zemeljska je jako minljiva. Pravo, srečno družinsko življenje, brez boli, brez trpljenja, kjer nas nikdo več ne bo mogel ločiti, bomo imeli še le v nebesih . . .

Rev. P. Evstahij Berlec, O. F. M.:

AVE MARIA!

Sanjajo mračne dobrave,
zvezde nad njimi pojo; —
v meni svetlo je, gorko,
sprejmi, o Mati, pozdrave:
Ave Maria! — —

Molijo v dalji zvonovi,
Mater deviško časte,
pesem poslušaj srce,
zlivajo vanj se glasovi:
Ave Maria! — —

LILIJA IZ RAJA.

K.

O Smrti Jožefa je živela Marija še bolj samotno in tiho notranje življenje. Vsa njena materinska ljubezen se je posvetila službi enega —

ljubljenega sina, s katerim sta živela v tihoti domače hišice čisto božansko življenje. Molitev se je vrstila za delom in delo za molitvijo. Da, Marija je skoraj neprenehoma molila. Neprestano je prosila nebeskega Očeta, naj bi niti pičica Sinevega trpljenja ne bila izgubljena za človeštvo. Vršila je že tedaj, kar nadaljuje sedaj v nebesih: neutrudno je prosila za nas. Ta njena molitev je bila neprecenljive vrednosti. kajti obsegala je preteklost, sedanjost in prihodnost.

Ako je kdo izmed nas dobil od Boga kako izvanredno milost, ako je kdo dosegel čudovito spreobrnjenje kakega sorodnika, prijatelja, ako se je v tvoji družini, dragi čitatelj, morda ponovila zgodba o izgubljenem sinu, ako smo bili čudežno rešeni iz te ali one grešne priložnosti — — — Kdo ve, če ni bila ta milost samo sad tedanje molitve naše nebeske matere, ko je kot Mati Boga samega bivala z njim v tako čudovitem, nerazumljivem družinskem občevarju z njim. Njen Bog je bil, neskončno vzvišen nad njo in vendar pod njo, vendar pod njeno

pokorščino, ker je bila ona Njegova Mati in On njen otrok. Morda je že takrat njena molitev dosegla tvoje in moje zveličanje. Kdo ve?

Gotovo je, da nas je že tedaj nosila v svojem srcu, da je njeno materino srce že tedaj mislilo na nas, da je zato že tedaj v svojih božanskih pogovorih s svojim sinom omenjala te naše potrebe in prosila za nas uslišanja.

Da je sv. cerkev resno prepričana o tej veliki molitvi Matere Marije v nazareški hišici, to priča list, katerega da prečitati na praznik Brezmadežnega Spočetja. Tam poklada Mariji na jezik te-le globoko pomembne besede: "Od vekomaj sem postavljena in iz davna, preden je bila zemlja. Ni še bilo brezden, in jaz sem bila že spočeta; tudi studenci voda še niso izvirali, tudi gore s silno težo še niso stale; preden so bili hribi, sem se jaz rodila; ni še bil naredil zemlje, ne rek, ne tečajev zemskega kroga. Ko je narejal nebesa, sem bila zraven; ko je s stanovitno postavo in z okrogom ograjal brezdna, ko je zgoraj utrljal hlipiše in tehtal studence voda, ko je okoli morja postavljajl meje in vodam dajal postavo, da naj ne prestopajo svojih bregov, ko je zemlji dno pokladal: sem pri njem bila in vse z njim ravnala im sem se veselila vsaki dan in sem se ves čas pred njim igrala, igrala na krogu zemlje, in moje veselje je, bivati s človeški-

mi otroki. Zdaj toraj, otroci, poslušajte me: blagor njim, kateri se drže mojih potov! Poslušajte nauk, in bodite modri in nikar ga ne zame-tujte! Blagor človeku, kateri me posluša in čuje pri mojih vratih vsak dan in name pazi pri podbojih mojih duri. Kdor mene najde, najde življenje in prejme zveličanje od Gospoda."

Da, Marija s svojo molitvijo, je bila že pri stvarjenju, je ostala skozi vse dobe žalostnih tisočletij s človeškimi otroki in je še dandanes, tako da kdor njo najde, najde življenje in sprejme Zveličanje od Gospoda. —

Poleg svojih obilnih molitev je pa pridno skrbela za svojega božanskega sina Jezusa, saj je bila njegova Mati. — Na migjej mu je skušala ustreči vsaki njegovi želji. To še toliko bolj skrbno, ker je s strahom in trepetom gledala kako se bližajo vedno bolj in bolj dnevi, ko se bo celo zemlja stresla grozote in sočutja nad strašnimi bolečinami, katere bo moral prestati.

Kadar koli mu je za obed predložila revne jedi, porosile so se ji solze. "O, dete moje, čas prihaja, ko boš lačen in žejen hodil od kraja do kraja iskajoč duš, pa ne bo nikogar, ki bi ti dal košček kruha, ali požirek mrzle vode. O, strah, prihaja dan ko boš v neizmernih bolečinah klical v smrti žeji na križu: "Žejen sem!" pa boš dobil samo jesiha in

žolča kot krepilno pijačo!"

Jezus je pa mirno dalje izvrševal svoje tesarsko delo, katerega se je naučil pri Jožefu. Razvijal se je vedno bolj in bolj iz krepkega dečka v še bolj krepkega mladeniča. V družbo sovrstnikov ni zahajal. Večinoma je preživel ves čas pri delu ali v pogovoru z materjo ali pa v molitvi. Velikrat, zlasti o mraku, je rad zahajal ven v prosto naravo, v hribe, blizu tam, kjer se je angelj prikazal Jožefu in mu razodel skrivnost Marijinega materinstva. Tam je prebil včasih cele noči, njegova božanska duša se je dvigala k nebeškemu Očetu v molitvi za nas, da za nas, ki smo se mu že tolikrat skazali tako nehvaležne za njegovo neizmerno ljubezen.

Ako je pa šel kdaj med ljudi je šel zato, da je pripravljajl trda židovska srca na bližajoče se velike skrivnosti, katerih bodo žive priče. Že tedaj je tudi prišel v pogosto dotiko s svojimi izbranimi možmi, ki mu bodo izvoljene posode, da bodo ponesele njegovo sveto ime in veseli nauk njegovega odrešenja med vse narode. Že tedaj je veliko občeval z Jakopom in Judom, ki sta bila njegova bratranca, o katerih pravi za to sv. pismo, da sta bilo njegova brata, sinovama Zebedejevima, katerih Janeza je posebno ljubil radi njegove deviške čistosti, s Simonom in Andrejem, dvema mladima ribičema iz Betsajde. Posebno velikrat pa sta bila skupaj z Janezom, sinom Elizabete in Zaharija.

Janez se je prav tedaj vrnil iz puščave, kjer je živel od kar je zgubil svoje stariše. Ob obrežju reke Jordana je že večkrat pridigal množicam in jim klical kot glas vpijočega v puščavi: "Pripravite pot Gospodu! Ravna naredite njegova pota. Gospod je blizu!"

To njegovo pridiganje je vzbudilo veliko razburjenje med ljudstvom. "Odrešenje naše je blizu!" so si vsi govorili. "Odrešenik ni več daleč!"

Jezus in Marija sta videla to veliko, razburjeno pričakovanje celega naroda, s katerim ga je čakal. Toda

vedela sta pa tudi naprej, kako napačni so pojmi ljudstva o tem Mesiji. Zato je Jezus porabil vsako priliko, da je pripravljajl pred vsem one, ki bodo z njim hodili in jim zavračal to zmoto.

Med tem pa, ko je živel Jezus svoje skrivno življenje v Nazaretu so se razmere na svetu, posebno med židovskim ljudstvom s hitro naglico

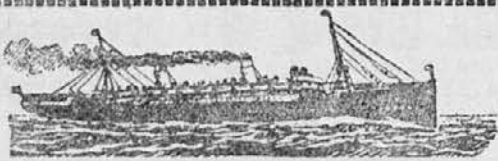
slabšale in slabšale. Strasti so kakor strašni valovi naraščale v srcih ljudstva in pretile ugonobiti ves človeški rod. Med židi so pa poganski Rimljani vedno krutejše nastopali in narod kvarili. Tako je cel svet v strašnem obupu enoglasno klical: "Vi oblaki ga rosite. Zemlja, odpri se in daj ga nam! Ve nebesa nam skoraj pošljite Zveličarja sveta."

Dragocena v očeh Gospodovih je smrt pravičnega, strašna pa smrt grešnika.

Z MOJIH POTOV V AMERIKO.

Rev. Hugo Bren.
(Dalje)

ODA pustimo že vendar Italijane pri miru! Če enkrat pes klobaso požre se jezi kolikor hočeš nad njim, klobase ni več. Pretepi ga, da jih bo sam okoli nosil, apetita po njih mu ne boš nikoli izbil. Če ne boš pazil nanj, oziroma na klobase, ti bo drugo in tretjo z enako slastjo pospravil. Tak nepremagljiv, pasji apetit, imajo menda tudi Italijani. Tisti, ki so za to postavljeni naj gledajo na njih dolge prste, drugače ne bodo škili samo skozi okno, ampak bodo lepega dne vdrli v hišo. Biser v prstanu mlade Jugoslavije, kinč nebeski. Bled, bi vendar še tako radi, da se jim kar sline cede po njem.

Mej tistimi, s katerimi sem na morju posebno rad in veliko občeval, je bilo morje samo. Koliko ve ono povedati, včasih v domačem, prijateljskem pogovoru, včasih pa, zlasti kadar je slabe volje, v peklenško zakurjenih misijonskih pridigah, da se največjemu zakrknjencu lasje ježe. Ko sem se jaz zibal v njegovem naročju, je bilo še precej materinsko, le par dni je bil njegov aja tutu malo bolj trd in oduren, kot matere.

Nekaj skrivnostno-veličastnega je stati na koncih ladje in strmeli v valove, ki zdaj komaj slišno kramljajo mej seboj, zdaj zopet živahno debatirajo. Človeku se zdi, da gleda pred seboj izbrano družbo na zaupnem sestanku. Ravno imajo najintimnejše stvari v pretresu, kar se pojavi mej njimi nepovabljen in neljub gost, ki naenkrat vsem usta zapre. Vsakemu zaupniku se, kljub morebitni navidezni prijaznosti, iz

obraza bere očitek: Kdo te je pa klical, zgagar, glej, da se hitro zgubiš! Res, prav na tak prizor se človek spomni, ko gleda, kako se ladja kot nepovabljen in neljub gost pojavlja mej zaupno kramljajočimi in živahno se razgovarjajočimi valovi, ter jim trga nit njih skrivnostnih pogovorov. Nekaj časa se razljučeni penijo za njo, zakaj jih moti, potem pa zopet pomirjeni staknejo glave in kramljajo ter debatirajo dalje.

Morje je kakor bolnik na operacijski mizi. Ta se zvija, kriči, zmerja zdravnike, kakor bi ga hoteli na meh odreti. Seve pozneje, ko je operacijo srečno in dobro prestal, je hvaležen. Tudi morje se zvija in peni, ko človek z noži parobrodov brezčutno in mrzlo reže njegov hrbet in mu preiskuje srce in obisti do najtajnejših globin. A tudi ono, ko bi se tega zavedalo, bi mu moralo biti hvaležno za to, ker je v njegov prid.

Do novejšega časa je bilo morje naravna skrivnost. Ni bilo veliko, kar se je vedelo o njegovem notranjem ustroju in njega vlogi, ki jo igra v krogu ozračja in celine. In še mej tem, kar se je vedelo o njem je bilo veliko zmotnega, marsikaj naravnost smešnega. Priprost človek si še danes, ko se vozi po tej neizmerni vodni gladini, misli: Zakaj ni Bog-Stvarnik te brezmejnne ravnine raj spremenil v rodovitne planjave, koliko ljudi bi našlo kruha na njih. Mesto ladij bi danes brzovlaki drčali preko njih v oddaljenejšo dalje. To nepoznanje in podcenjevanje morja je njega novejše raziskavanje temeljito popravilo. Oče modernega morjeslovja Mathew Fountain Maury, veren mož, nam je pokazal, da morje ni le najglasnejši oznanjevalec božje neizmernosti, za kakoršnega

je že od nekdaj veljalo, ampak je tako po svojem notranjem ustroju, kakor po svoji vlogi, v koncertu stvarstva mogočni pridigar modrosti svojega Stvarnika.

Ni se še posrečilo znanosti, mu izviti vse skrivnosti iz njegovega mokrrega naročja, a toliko vemo, da če bi tudi nobena ladja ne plula po njegovi površini, tedaj brez ozira na to, da je prvovrstna prometna cesta, bi bilo ono še vedno predpogoj življenja na suhem. Recimo, da bi se danes uresničila želja tistih kratkovidnežev, ki bi na njegovem mestu raje gledali rodovitne planjave. Kaj bi se zgodilo? Ako bi Bog znova ne posegel vmes, bi bila suha zemlja, s svojimi zelenečimi in vabečimi tratami, s svojimi bujnimi polji in travniki, ter senčnatimi gozdi, v par mesecih z njimi vred velikanska puščava, v kateri bi še ovce in koze ne imele kaj jesti.

Kako žalostno izgleda sama majska narava v dolgotrajni suši. Kakor jetična nevesta se ti zdi, katere roznata lica nosijo znake pokopaliških rož. Perje, ki še ni doseglo polnosti svojega razvoja in življenja, že rumeni. Vsa rast zastaja in vene. Studenci še za silo žive od snežnega gorskega kapitala, a ti morejo dajati le obstrugnim cveticam in rastlinam toliko moče, da jih prežive. Kaj bi šele bilo, ko bi se neizmerni morski rezervar, iz katerega dobiva suha zemlja v prvi vrsti in večino svoje potrebne moče, naenkrat osušil. Z njim bi šel ne le maj, s svojim razkošnim zelenjem in cvetjem, ter svojo vedno mlado poezijo, ampak celo jesen s svojimi že od slane oparjenimi rožami in po njih umerjenimi melanholičnimi verzi. Da se to ne zgodi, ampak se nenormalnost

letne padavine prej ali slej, bolj ali manj, zravna, se imamo zahvaliti morju, oziroma Stvarniku, ki je bolje vedel, zakaj ga ni posušil, kakor kratkovidni njegovi kritiki. Šestnajst čevljev morske površine povprečno na leto izhlapi, ki potem kot moča pada na celino, da se more vsako leto za maj poročno obleči in postati plodovita mati človeškim otrokom, čeravno ne sama od sebe kot nekdanj. Nasproti temu svojemu velikemu dobrotniku pa ona ni tako skopa kakor nasproti človeku po grehu. V podobi rek, ki se končno vse stekajo v morje, mu vsako leto vse posojilo z obrestimi povrne.

Nekaj čudovitega, ker od samega Boga zamišljenega, je morsko notranje življenje. Ne mislim tu slikovitega morskega rastlinskega in živaljskega življenja, ki ima čisto svojevrstne življenske pogoje, ampak notanji ustroj morja samega. Ta je, kakor pravi Maury, sličen ustroju človeškega organizma. Kakor se v človeškem organizmu oživljajoča kri od srca raztaka po vseh žilah in se zopet k srcu vrača v pomlajenje, tako ima morje svoje srce, svojo središčno točko, kjer se začne valovanje, ki je počelo njegovega življenja, ter se k temu srcu, k tej točki, vedno zopet vrača. Glavni vzrok njegovega valovanja niso viharji, pravi isti, ker ti valovijo le morsko gladino, temveč teža vode, ki jo povzroča toplota. Da pa more ta prodreti v notranjost in tam zanetiti revolucijo, ji pomaga sol, ki jo ima mor ka voda, seve ne povsod enako, dva do tri procente. Sol je namreč dober prevodnik toplote. Gorje mu, kdor se za časa te notranje morske revolucije nahaja na njegovem hrbtu. Na vsak način ga hoče doli stresti, kakor svojeglaven konj neljubega jezdeca.

Pa ta revolucija ne more nikoli cele morske države potegniti za seboj. Do 3000 m globine, pravi Maury, se čuti, globlje ne. Dno morja je vedno mirno, naj bodo zgornje plasti še tako pobunjene. Tudi v tem se kaže nedoumna božja modrost, ki jo

razodeva vse stvarstvo. Kajti ko bi bile najgloblje plasti morja tako revolucionarne, kakor so zgornje, bi se vsled tega, kakor meni Maury, vedno bolj poglobljevalo in dosledno ožilo, kar bi bilo za celino čedalje usodnejše, ker bi radi zoženja morske površine ne bilo zadostnega izhlapevanja in tedaj tudi ne zadostne moče za celino. Tako vidimo, da ima vse valovanje, vrvenje in mišljenje v mrtvi, živi in razmišljujoči na avi svoje trdno stoječe meje, svojo mirujočo točko, na kateri se ublaži in umiri. Morje ima svoje dno, ki ga ne omaja vsa srditost njegovih zgornjih plasti, življenje, rastlinsko, živaljsko, človeško ostane,

mejem ko posamezne rastline usihajo, živali poginjajo, ljudje umirajo. Mišljenje, tako različno, večkrat si naravnost nasprotujoče, ima svoje vsem skupne in od vseh, ki so količkaj pri zdravi pameti, priznane zakone, kakor je zakon vzročnosti: Vse ima svoj vzrok. A za temi mejami in temi točkami je še eden, ki edini vse giblje, sam se pa ne giblje-Bog.

Marsikaj mi je še morje povedalo, kadar sva bila v zgodnjih jutranjih in poznih večernih urah sama, kar bi pa moji bravci težko razumeli, če bi jim tudi povedal. Je res kar pravi globoko verni Maury: Kdor razume morje, se ga nikoli ne naveliča.

Rt. Rev. Jožef Buh, generalni vikarij
Duluth-ske škofije.

TVOJ NEDELJSKI TOVARIS

Piše Rev. J. C. Smoley.

ČETRTRA NEDELJA PO SV. TREH KRALJIH.

In glej, velik vihar je nastal na morju tako, da so valovi zagrinjali čolnič. Mat. 8, 24.

Velik vihar je nastal na morju tako, da so valovi zagrinjali čolnič. Nevarnost je bila, da se vsi potope. Toda Kristus Gospod je v svoji vsega-mogočnosti pokazal, da je on vladar vesoljstva, ukazal je vetrovom in morju, in je nastala velika tihota.

Prijatelji, v tem dogodku vidimo označeno veliko reč: bodočo usodo sv. cerkve. Sv. cerkev je takorekoč čolnič, v katerem plove Gospod: In v ta Kristov čolnič, v sv. cerkev, zaletavajo se valovi, pritiskajo razni in silni viharji, dvigajo se razna preganjanja, tako da je večkrat videti, kakor da bo cerkev zrušena. Toda ni treba obupati! “Kaj se bojite, maloverni?”, rekel je Gospod apostolom. Kristus ne bo pripustil, da bi bila njegova cerkev uničena. To vidimo iz današnjega evangelija.

Obrniti hočem v tem premišljevanju vašo pozornost na te viharje, ki se dvigajo proti cerkvi. Pokazati vam hočem, kaki viharji proti cerkvi so bili napovedani, in kako jih je cerkev slavno premagala.

* * *

Ako odpremo sv. pismo, najdemo, da je bil napovedan, prorokovan proti cerkvi troje vrste boj.

1.—Prve vrste boj je bil za to, da bi bili uničili Kristusovo cerkev, da bi bilo ostalo samo judovstvo in poganstvo.

To preganjanje je Kristus z jasnimi besedami napovedal: “Ako so mene preganjali, preganjali bodo i vas . . . Jaz vas pošiljam kakor ovce med volkove . . . Izdajali vas bodo v zборе in v svojih shodnicah vas bodo bičali . . . Pride ura, da bo vsak,

ki vas umori, menil, da stori Bogu službo.” (Mat. 10, 16-18; Jan. 15, 20; 16, 2.)

In v resnici se je tako godilo; Judje in pagani so se vrgli na cerkev, kakor divje zveri na ovce, da bi jo uničili.

Judje so metali apostole in druge vernike v ječe. V ječah so jih dajali bičati; izganjali so jih iz mest; dva apostola so umorili: Jakoba staršega so obglavili, mlajšega pa vrgli iz templja in ga kamenjali.

Pagani niso v svoji krutosti zastajali za Judi. Napenjali so vse sile, da bi uničili Kristovo cerkev, posluževali so se vsakega sredstva. Ni bilo muke in trpinčenja, katerega bi ne bilo treba trpeti kristjanom. Metali so jih v ječe, metali jih divjim zverem, pekli jih na žerjavici, žgali z gorečim železom, trgali jih na dvojce, niso prizanašali ne starčkom ne otrokom, ne možem in ne ženam. Divjali so proti cerkvi po vesoljnem svetu — v Evropi, Aziji, Afriki. Bilo je divje preganjanje, ki je trajalo 300 let. Videti je bilo, kakor da bo cerkve in katoliške vere konec. Toda konec le ni prišel, saj je Kristus prerokoval: “Peklenska vrata je ne bodo premagala.” Viharji so minuli, nastala je velika tihota. Cerkev je slavila zmago, razširila se je po celem svetu, povsod so se zidali hrami božji, povsod so častili Kristusa Jezusa. Staro poganstvo je padlo, je izginilo, židovski narod je bil razpršen na vse vetrove — a Kristova cerkev je obvladala celi svet.

2.—Nastal je pa druge vrste boj proti cerkvi: boj proti čistosti Kristusove vere.

Tudi ta boj je bil napovedan v sv. pismu. V knjigi pregovorov čitamo: “Človek, ki zajde s pota modrosti; bo prebival v zbirališču velika-

nov.” (21, 16.) Sv. očetje vidijo v tem je nasejal ljulike vmes še; jasneje prorokovanju obraz, predpodobo bodočih krivih prorokov: zabredli bodo od poti pravice in resnice in bodo prebivali v zborih velikanov t. j. pridobili bodo na svojo stran vladarje tega sveta, ki bodo napeli vse sile, da bi cerkev razpadla, da bi prevladala zmeta. Tudi Kristus je napovedal ta boj proti cerkvi: v priliki o gospodarju, ki je vsejal dobro seme na svojem polju, a sovražnik je nasejal ljulike vmes; še jasneje pa z besedami, ko je svaril pred krivimi preroki: “Takrat, ako vam kdo poreče: Glejte, tukaj je Kristus, ali tam, ne verjemite. Kajti vstali bodo krivi Kristusi in krivi preroki.” (Mat. 24, 23—24). Prerokoval je tudi, kako bodo divjali odpadniki proti vernikom: “Izdajal pa bo brat brata v smrti in oče sina, in otroci bodo vstajali zoper stariše in jih bodo morili.” (Mat. 10, 21.)

Kakor je bilo prerokovano, tako se je zgodilo. Vstajali so, ki so tajili božanstvo Kristovo; vstajali so, ki so tajili sv. Duha; vstajali so, ki so tajili pričujočnost Kristovo v Najsvetejšem Zakramentu; vstajali so, ki v rimskem papežu niso hoteli priznavati vrhovnega poglavarja sv. cerkve, naslednika sv. Petra. Nastalo je mnogo razkolov, na sto in stotisoče jih je odpadlo od prave vere. — Saj vidite sami, koliko krivih prerokov je na svetu! In kako so divjali proti tem, ki so ostali zvesti sv. cerkvi, katoliški veri! Kakor je prerokoval Kristus: vstal je oče proti sinu in sin proti očetu; klalo se je med seboj ljudstvo, klalo se duhovništvo (i duhovnov je mnogo odpadlo); borila se je prižnica proti prižnici, oltar proti oltarju, pastir proti pastirju. Videti je bilo, da

bo cerkve konec. Cela kraljestva so odpadla od nje. A katoliška cerkev le ni izginila. Zmagala je tudi v teh bojih. Napovedani viharji so prišli a so tudi prešli, cerkev pa, očiščena zmot, kraljuje dalje. Kar je bilo gnjilega, to je odpadlo.

3.—A še tretje vrste boj je napovedan sv. cerkvi v sv. Pismu: Boj za vero ali brezverstvo sploh.

Ta boj je napovedal sv. Janez v Skrivnem Razodenju: "In ko bo dopoljenih tisoč let, izpuščen bo satan iz svoje ječe; prišel bo in bo zapeljeval narode na vseh štirih koncih sveta, vodil jih bo k boju, in njihovo število bo kakor pesek ob morju (20, 7). To zapeljanje bo ogromno; Kristus sam je rekel, da bi bili zapeljani, ko bi bilo mogoče, tudi izvoljeni. Vera bo izginila iz ljudskih src. Pri prvem boju proti cerkvi je šlo za to, naj li obstoji Kristova cerkev na svetu ali ne: v drugem, ali se bo Kristova vera ohranila čista, brez zmot ali ne, v tretjem boju pa se bije boj med vero in brezverstvom. Brezverstvo bode povsod oznanjevali. Sv. apostol Peter pravi v svojem 2. listu: "Bodo med vami lažnjivi učitelji — tajili bodo Gospoda . . . vstajali bodo, ki se bodo norčevali iz vsega in vas goljufali." (2, 1; 3, 3). Vstajali bodo, ki se bodo norčevali iz vere; ki se bodo norčevali iz vsega, kar je Kristus učil, norčevali se bodo iz njegovega božanstva, norčevali iz njegovih zakramentov, norčevali iz njegovih služabnikov — in ljudstvo bo odpadalo v trumah . . .

Prijatelji moji, ozrite se okoli sebe! Ne vidite li, ne opazite li, da se je te vrste boj proti cerkvi že davno pričel? Ne vstajajo več krivoverci, ki hočejo čist Kristov nauk kvariti, kakor v prvotnih časih. Ne, vstajajo brezverci, ki hočejo ne samo Kristusovo, ampak sploh vsako vero iztrebiti; vstajajo ljudje, ki se norčujejo iz vsega, kar je svetega; vstajajo krivi preroki, "učenjaki", ki oznanjajo in širijo laž in zmote. In teh je na tisoče in tisoče ki z besedo in tiskom širijo brezverstvo in div-

jajo proti cerkvi da bi jo uničili. In kar ne morejo doseči ti sami pomagajo jim pri njihovem satanskem delu takozvani "Dobri—katoličani", ki se povsod bijejo na svoja "katoliška" prsa, sicer pa očitno in skrivaj rujejo po družtvih proti cerkvi in proti neljubi jim duhovščini.

Prijatelji moji, se jim bodo li posrečile njih nakane? Ne, nikar se tega ne bojte! Cerkev je prestala razne viharje, prestala bo tudi te napade in boje. "Povedal sem to vnaprej", je rekel Gospod, ko je govoril o prihodnji usodi svoje cerkve. Ti viharji nas ne smejo presenetiti in ne prestrašiti, pač pa toliko bolj utrditi v naši sveti veri, ko vidimo, kako se izpolnjuje vsako prorokovanje.

Ne dajmo se preslepiti in zapeljati, da bi odpadli od sv. Cerkve; bodimo njeni zvesti otroci na svetu, pa nas bo po viharjih tega življenja pripeljala v mirno večnost. Amen.

PETA NEDELJA PO SV. TREH KRALJIH.

Prišel je sovražnik in je prišel ljuljke sredi pšenice. — Mat. 13, 25.

Jako poučna je prilika v današnjem evangeliju. Podobno je nebeško kraljestvo človeku, ki je nasejal dobro seme na svojem polju. Pod tem človekom lahko razumemo Boga, ki je človeštvu razodel resnice sv. vere, razumemo pa tudi lahko Jezusa Kristusa, ki je te resnice učil.

Kristus je oznanjal božjo besedo. Ta božja beseda je bila dobro seme, zalil je to seme takorekoč s svojo krvjo. Ta njegov nauk ima trajati do konca sveta. Zato je izvolil svoje apostole in jim rekel: "Pojdite in učite vse narode!" (Mat. 28, 19.) Zato je dal apostolom moč in oblast, da so si postavili in posvetili svoje naslednike, škofo in duhovne, ki naj bi oznanjali njegov nauk i v daljni bodočnosti. Zato je poslal svoji cerkvi sv. Duha in obljubil: "Jaz ostanim pri vas do konca sveta" (Mat. 28, 20) in rekel: "Kdor vas poslu-

ša, mene posluša; kdor vas zaničuje, mene zaničuje." (Luk. 10, 16).

Nauk Kristov je dobro seme, je pšenica. To seme razsevajo katoliški škofje in katoliški duhovni. Besede sv. apostola Pavla v 1. listu k Korinčanom: "Mi vam oznanjamo Krista Križanega" (1, 23) veljajo o vseh katoliških škofih in o vseh katoliških duhovnih. Ravno tako spadajo sem besede istega apostola: "Ako bi vas pa kdo kaj drugega učil . . . ta bodi proklet!" (Gal. 1, 8.)

Kako srečen bi bil svet, ko bi povsod vladal Kristov nauk! Ljubezen do bližnjega bi urejevala vsa naša dejanja — bil bi pravi raj na svetu. A ni raj! Vidimo, koliko hudobije se godi na svetu. Od kod to? Sv. evangelij nam daje na to vprašanje odgovor: "Prišel je sovražnik in je prišel ljuljko med pšenico." Ta sovražnik je hudič, katerega imenuje Kristus morilca od pričetka in očeta laži (Jan. 8, 44); in ta hudič je posejal slabo seme — zlo; in to njegovo seme raste. In kakor vedno in vedno razsevajo katoliški škofje in duhovni dobro seme, tako razsevajo hudičevo seme hudobni ljudje, to so krivi preroki, pred katerimi nas je Kristus svaril: "Varujte se krivih prerokov" (Mat. 7, 15.) Krive preroke poznamo po njihovih delih; o teh danes ne bom govoril. Pač pa si oglejmo to ljuljko, oglejmo si krive nauke, ki jih razširjajo.

* * *

Prvi sejalec slabega semena je bil hudič sam. Dandanes se sicer marsikdo norčuje, češ saj hudiča ni. Naj si brezverci o hudiču mislijo, kar jim drago, da pa je hudič, za to nam je porok Kristus sam, ki je to jasno učil. Hudič je bil torej prvi sejalec slabega semena. Poglejmo sedaj, kako je hudič pričel, da bi prvemu človeku vsejal slabo seme v njegovo srce. Bog je ukazal prvemu človeku: "Od vsakega drevesa v raju jej, od drevesa spoznanja dobrega in hudega pa ne je, kajti ta dan, ko boš jedel od tega drevesa, boš umrl." Tako je ukazal Bog. Hu-

dič pa je hotel človeka zapeljati, kaj je torej storil?

Najprvo ga je vprašal: "Čemu pa je ukazal vama Bog, da bi ne jedla od vsakega drevesa v raju?" In ko mu je žena odgovorila, da jima je Bog tako ukazal s pristavkom, da bota umrla, ako ne bota ubogala, takoj je rekel hudič: "Ne bota umrla . . . ampak ta dan, ko bota jedla, bota kakor bogova."

Vidite, hudičevo seme! V njem je zapopadeno troje: 1. "Čemu je pa Bog ukazal, da bi ne jedla od vsakega drevesa v raju"? S tem vprašanjem, s tem "Čemu?" je hotel vzbuditi dvom in odpor v srcu prvega človeka — dvom in odpor proti božji zapovedi. 2. "Ne bota umrla" — s temi besedami je hotel človeku iztrgati vero v Boga — proglasil je Boga za lažnika. 3. "Bota kakor bogova" — obljubljal jima je neskončno blaženost.

Prvi človek se je dal zapeljati hudičevi besedi. Spoznal je sicer pozneje, da je bil ogoljufan: prišla je smrt na človeški rod, da ljudje niso kakor bogovi, to vidimo in čutimo sami. Toda v tem speljanju prvega človeka imamo jasno podobo ljuljke, katero še dandanes hudobni ljudje razsevajo.

1. — Hudič je najprej vprašal: "Čemu je pa ukazal Bog, da bi ne jedla od vsakega drevesa? S tem "Čemu?" je hotel, kakor sem rekel, vzbuditi dvom in odpor proti božji zapovedi. In tako ravna jo krivi preroki še dandanes, ko sejejo ljuljko. Čemu bi ne jedel v petek mesa? Vsa j je Bog ves živež vstvaril nam v hrano! Kakor da bi človek z mesom grešil, ko vendar greši radi nepokorščine. Čemu ne pokonča Bog vseh hudobnih ljudij? Ko bi bil jaz Bog, jaz bi bil že davno spravil vse duhobneže iz sveta! Kakor da bi Bog ne bil neškončno usmiljen in dobrotljiv, ki čaka, da bi se grešnik obrnil. Ta, ki tako govori, bi bil morda že davno pokončan, če bi Bog ne bil tako usmiljen. Čemu sem ravno jaz tak revež, pritožuje se delavec, ko žive drugi v izobilju? Ni

to pravično od Boga! Kakor da bi Bog ne smel deliti svojih darov, kakor se mu to zdi najbolje v njegovi modrosti. Čemu imam jaz tako slabo zdravje, čemu je v moji družini vedno bolezen, vpije bogatin, mejtem ko ima moj zadnji delavec zdravje, kot da bi bil iz železa? Vidite, sami: Čemu? Ta "Čemu?" je ljuljka, ki jo sejejo v človeško srce; vzbudi naj v njegovem srcu nezadovoljnost z božjimi odredbami. Nesrečen človek, v kojega srcu se je ta ljuljka prijel!

2.—"Ne bota umrla!" je rekel hudič človeku. Izruvati je hotel iz njegovega srca vero v Boga. Bog je rekel: Umrla bota! a hudič: Ne verujta Bogu, goljufa vaju nikoli ne bota umrla! To je bila hudičeva ljuljka; in to ljuljko sejejo še dandanes. Ne verjemite škofom, ne verjemite duhovnom, goljufajo, sleparijo vas; groze vam s hudičem in peklom, a ni hudiča in ni pekla; obljubujejo vam nebesa po smrti — a nebes ni, ne verjemite jim!

Prijatelji moji, oglejte si to ljuljko! Škofje in duhovni vas sleparijo, vas goljufajo, ne verjemite jim! S čim vas pa sleparijo škofje in duhovni? Oznanjajo li svojo lastno učenje? Uče li nekaj svojega? Ne in ne! "Mi oznanjamo Krista Križanega", reče lahko s sv. Pavlom vsak katoliški duhoven. Kristov nauk učimo. In dostavljam, kar je rekel tudi sv. Pavel: "In če bi vas kaj drugega učil . . . ta bodi proklet!"

Ni večnosti, ni nebes, uče krivi preroki? Čemu pa je prišel Zveličar na svet? Čemu je bil za nas bičan, s trnjem kronan, čemu je za nas na križu umrl? Če ni večnosti in ni nebes, kaj nam torej koristi njegova smrt?

Ni večnosti, ni pekla, uče krivi preroki nadalje. Edino le duhovni strašijo in groze s peklom. Prijatelji moji, prvi duhoven, ki je strašil in grozil s peklom, je bil Jezus Kristus sam. Jezus Kristus je dobro vedel, ali je večnost, ali je peklo ali ne, bil je Sin božji. In On je grozil s peklom. Pomislite le, kaj pravi v

priliki današnjega evangelja. Gospodar je rekel služabnikom glede ljuljke in pšenice: "Pustite oboje rasti do žetve, in ob času žetve porečem ženjem: Poberite najprej ljuljko in jo povežite v snope, da se požge; pšenico pa spravite v mojo žitnico!" Dan žetve je in bo dan sodbe; in po sodbi pride večna kazen, pekel, ali večno plačilo: nebesa.

3.—Hudič je nadalje obljubljal: bota kakor bogova!

Krivi preroki obljublajo to še dandanes: Ne verujte ničesar, pa se bo vam dobro godilo. Bote svobodni, če ne verujete v nebesa ali pekel, lahko bote delali, kar vam ljubo in drago. Če hočeš krasti, kradi, vsaj se ti ni treba bati kazni po smrti, le pazi, da te ne zasačijo pri tatvini in vtaknejo v luknjo; laži kjer moreš, če ti le laž koristi; obrekuj, če moreš, da te le ne bodo tožili; pij in se opij, vsaj piješ za svoje . . .

Tak raj obljublajo krivi preroki. Sedaj pa, prijatelji, pogledjte, kakšen bi bil tak "raj" na svetu. To bi bila Sodoma in Gomora, ko bi vsak lahko delal, kakor uče krivi preroki, ko bi mogel vsak živeti po svojih strasteh. Nikdo bi ne bil varen svojega imetka, svoje časti, svojega življenja. Kdor bi bil modrejši, zvičnejši, močnejši, ta bi gospodaril; bilo bi kakor med živalmi: jedna zadavi drugo in se nasiti z njeno krvjo. Tak raj, kakor ga vam obljublajo krivi preroki na sveti, bi bila grozna zmota; na svetu bi bilo peklo, ne raj. Kaj pa po smrti? Po smrti bi ti nesrečneži imeli zopet le peklo. Naj bi se izgovarjali, da so bili zapeljani? Tak izgovor bi ne veljal. Saj poznajo Kristov nauk; in ta Krist jih je svaril: "Varujte se krivih prerokov" (Mat. 7, 15); svaril jih je: "Takrat, ako vam kdo poreče: Glejte, tukaj je Kristus ali tam, ne verjemite. Kajti vstali bodo krivi Kristusj in krivi preroki . . . Glejte, naprej sem vam povedal" (Mat. 24, 23ss.)

To, prijatelji moji, je ljuljka, katero krivi preroki razsevajo; ljuljka dvomov in nezadovoljnosti z bož-

jimi naredbami, ljuljka nevere in krivičnosti.

Ne dajte se zapeljati krivim pre-rokom! Odženite jih od sebe! Ce-

nite, ljubite Kristov nauk, to je do-dobor seme. Tudi vi morate biti do-lra pšenica, dobri učenci Gospodovi. Daj vam Bog svojo milost, da bote

ostali stanovitni, da bo o bčasu žetve i vas Gospod vzel v svoje žitnice, v nebesa. Amen.

Glasnik Društev Najsv. Imena.

H. B.

Naša chicaška podružnica društva Najsvetejšega Imena je dne 15. januarja imela prireditev kakoršne po izjavi tukajšnjega angleškega časopisja doslej še nobeno društvo ni imelo. Mladeniški naraščaj tega društva, Holy Name Juniors je prišel na originalno idejo, svojim očetom pripraviti lep, poučno zabaven večer v znak sinovske udanosti, hvaležnosti in ljubezni. Mladenci, ki so to lepo idejo zamislili, najbrž niso imeli drugega pred očmi kot to, vidno in javno dati duška svojim čutilom hvaležnosti in udanosti do tistih, ki jih gledajo dan za dnem zdelane prihajati domov—radi njih. Če jim ni morebiti navdahnila te krasne misli skrb, ki jo zdaj berejo z obrazov svojih očetov, skrb, kako bodo preživeli svojo družnio, ako se po tako dolgi brezposelnosti kmalu ne odpre delo. Ni čuda, če je ta skrbča ljubezen očetov rodila hvaležno protiljubezen sinov, ki je ukresala idejo: Pokažimo jim javno, da nismo slepi za to, kar storijo in trpijo za nas.

Toda jaz sem prepričan, da so mladeniči Holy Name Juniors s tem nekaj započeli, kar ne bo ostalo samo v naši društveni dvorani, ampak se bo kmalu pojavilo tudi v drugih društvenih dvorinah. Prelepa je ta misel in prevelikega splošnega pomena za prenovitev družinskega in po njem družabnega življenja, da bi našla odmev samo v eni društveni dvorani. Vsi vemo, vidimo in skušamo, kar je naš vrhovni čuvar, pa-

pež Benedikt XV. lansko leto pred celim svetom konstatiral, da je nepoznanje, preziranje in zaničevanje postavne oblasti ena tistih nevarnih boleznih današnjega sveta, ki mu grozi s polomom. Kjer se auktoriteta, postavna oblast, več ne spoštuje in vpošteva, tam gre vse v franže. O tem se lahko prepričamo po družinah, društvih, strankah, državah itd.

Zibelka tega revolucionarnega duha, ki ga danes vsepovsod opažamo, je pogostokrat družina. Oče, glava družine ne zna in morda po svojem življenju niti sposoben ni uveljaviti in varovati pri svojih otrocih od Boga in narave mu dano oblast. Otroci zgube pred takim očetom čut spoštovanja in pokorščine. Sinovi takih očetov so potem najboljši rekrutje za svetovno revolucionarno armado, katere cilj je pomesti z vsako oblastjo. Če nočemo v doglednem času stati na razvalinah svetovnega reda, oziroma ležati pod njegovimi razvalinami, moramo skušati splošni revolucionarni epidemiji na kak način v okom priti. Iznajti moramo nekaki sirup proti njej. Ječe, peganjanje, ali celo kake srbske batine, so premalo vspeseni sirup. Ne smemo namreč pozabiti, da je tudi revolucionarna ideja vendar le ideja, sicer ne božja, ampak vražja. Idej, katerihkoli, se pa ne da na ta način ubiti, temveč le z dobro, božjo idejo spodriniti. Spoštovanje in pokorščina do postavne oblasti, ne vtepena, ampak

vzgojena, je edini vspesni sirup proti nalezljivi bolezni svetovnega revolucionarizma. Sicer je že res kar pravi naš Ivan Cankar, da je spoznanje zaklad, magari če je vtepeno s cepci. Pa njegov "magari" sam pove, da tudi po njegovem mnenju cepci niso najboljše sredstvo za vbijanje in pobijanje idej.

Začeti je treba tam, kjer se vsrkavajo prvi bacili revolucionarne epidemije, v družini. Saj vemo, da če so se enkrat bacili preveč razpasli po pljučih, ali kjer koli, navadno ni več pomoči. Treba samo primerne pazljivosti, da se kak drugi ne okuži. Le pri katerem se pravočasno odkrije kal bolezni in se ga začne primerno zdraviti, se ozdravljenje posreči. Tudi revolucionarja po poklicu, ki je od te ideje kar obseden, je težko ozdraviti. Če se posreči mu v toliko zavezati usta in zvezati roke, da ne bo mogel polja mladih src z ljuljko revolucionarnih idej posejati, se je veliko posrečilo. Seveda se pri tem mladih src, kj kar drhte po semenu novih idej, ne sme pustiti "prah" ležati, ampak se jih mora skrbno obsejati s klenim zrnem nasprotnih zdravih idej, pokorščine do postavne oblasti, pokorščine ne samo radi jeze, kakor pravi sv. pisimo, temveč tudi radi vesti.

Kdor hoče, da bo to lepo, čisto, zdravo seme tudi vskalilo, bujno rastlo in mu dalo bogato žetev, mora imeti pa še nekaj drugega pred očmi. Podložnost, pokorščina in podobne čednosti so vedno neka žrtev

za dotičnega, ki se samoljubju upira. Treba mu je to žrtev kolikor mogoče olajšati in osladiti. Res je, da sem dolžan nad me postavljenega vbogati, ga kot tacega spoštovati, naj materinsko ali žandarsko ukazuje, naj bo vzor človeka in kristjana, ali pa lump in brezverec, samo da mi v mejah svoje, božje in naravne postave ukazuje. Res je pa tudi, da je žrtev pokorščine mnogo lažja in slajša, če se mi bolj očetovsko ali celo materinsko ukazuje in je dotični tak, da je tudi osebno, radi njegovih vrlin, vreden pokorščine. Te olajšane in oslajene pokorščine je marsikdo zmožen, one ogrenjene le tisti, ki jih zavest, moraš, radi Boga, globoko preveva, a takih danes ni veliko.

Poglejmo naš slučaj. V srcih katerih mladeničev se je rodila misel prirediti v znak spoštovanja in pokorščine "očetovski večer". So bili to sinovi kakih rdečih kričacev, ki doma ne slišijo družega kakor zabavljanje čez vse, kar je zgoraj, zalito s tistim, ki je spodaj? So bili to sinovi kakih munšajnarjev, ki jih

pogosteje vidijo pijane kot trezne? Ali morda sinovi takih, ki s kaprolsko surovostjo vezbajo in vodijo svoj hišni regiment? Ne! Ne rečem, da takih očetov sinovi niso dolžni ubogati, dokler oni ne prekoračijo postavne meje. A to rečem, če jih ubogajo, njih pokorščina navadno ni čednostna, ampak pašja pokorščina, kar ni čudno. V mislih je lahko ločiti predstojnika od človeka, v dejanju težko. V dejanju je navadno tako, da če kdo kot človek ni vreden spoštovanja, ga redko vživa kot predstojnik, pa naj se imenuje oče ali duhovnik.

Ne, ta naš očetovski večer so zamislili in priredili sinovi tistih očetov, ki so jim ti s svojim zglednim zasebnim in družinskim življenjem in gospodarjenjem olajšali žrtev pokorščine, ter ji vdihnili dušo ljubezni. Ta od ljubezni prežeta pokorščina je potem sinovom narekovala izraz priznanja, ki so mu dali duška na "očetovskem večeru." Jaz sem prepričan, da je to javno priznanje očetovskega dela in truda od strani sinov, njim boljše delo in jih bolj spodbodlo k še večji skrbljivosti v

prihodnje, kakor bi jih še tako dobro zamišljen ognjevit govor o njih očetovskih dolžnostih. In ko bodo kakor čujem očetje, člani Holy Name, svojim sinovom priredili podoban večer, da pokažejo svoje veselje, bo to na sinove člane Holy Name Juniors bolj vplivalo, kot vsi naši društveni in cerkveni govori o četrti božji zapovedi.

Ta mejsebojna vzgojevalna tekma, ki so jo naši mladeniči Holy Name Juniors s svojim "očetovskim večerom sprožili", je za povzdigo razoranega družinskega življenja in z njim socialnega prepورا v duhu krščanskih načel tolikega pomena, da si morajo taki večeri, prirejani od sinov očetom, od očetov sinovom, od hčera materam in od mater hčeram, utreti pot v vse naše društvene dvorane in ne samo naše, ampak tudi vseh družih narodnosti. Jaz upam, da se bo to tudi zgodilo.

Prihodnjič bom obširneje opisal ta naš prvi "očetovski večer in povedal svoje mnenje, kako bi se dal svojemu vzvišenemu namenu še priimerneje prirediti.

Ne zaničaj duhovnika.

V svarilen zgled temu naj navedem neki slučaj, ki pa ni slučaj. Dogodil se je v tridesetih letih preteklega stoletja na Španskem. V Sevilji je živel in deloval tista leta neki frančiškan, ki je bil sploh znan kot svet mož. Raznim bogopozabnežem je bil kot tak seveda na poti. Zlasti mladi podivjanci so mu radi katero, kakor taki navadno pravijo, "našpilali." Tako se jih je nekoč nekaj domenilo, da ga hočejo imenitno potegniti. Eden najbolj navihanih in predrznih pravi: "Fantje, jaz se bom na smrt bolnega naredil, par izmej vas naj gre pa tistega hinavskega kutarja klicat, o katerem pravijo, da je svetnik. Ko pride, se mu bom pri spovedi pošteno nalagal in šele ko me bo učil in "troštal", se mu bom v obraz zakro-

hotal in to storite istočasno tudi vi, da bo vedel pri čem je. S ploskanjem sprejeto. Neki drugi navihanelec je še predlagal, naj se meniha pokliče v najbolj grdi, viharne in deževne noči, ter se ga naj vodi po najbolj umazanih ulicah. Tudi ta predlog je bil enoglasno sprejet.

Sredi prve deževne noči je pri frančiškanih res zapel zvonec. Zastopniki nam poznane družbe so s prihlinjeno žalostnim glasom prosili vratarja, naj nemudoma pokliče tistega svetega patra, da gre previdet njih težko bolnega tovariša. Kmalu je bil z Najsvetejšim v njih spremstvu. Kakor bi se bili radi že po potu iz njega norčevali, si vendar niso upali, da ne bi spoznal njih nakane. Pač pa so ga v smislu dogovora vodili po najbolj zakotnih in

umazanih ulicah, daleč na okoli. Slednjič so mu vendar pokazali umazano luknjo, kjer je ležal dozdevni bolnik in hinavsko zdihoval. Pustili so ju sama in čakali zunaj pred vrati, kdaj jim bo tovariš s krohotom dal znamenje, naj se še oni spuste v smeh. Dolgo, dolgo ni bilo nič. Seveda so si mej tem sami pošteno privoščili 'potegnjenega kutaria.' Toda signala le ni hotelo biti. Slednjič se odpro vrata in pater jim naznani pretresljivo novico, da je njih tovariš izdihnil. Niso mogli verjeti, ampak so mislili, da jih on vleče. Šele ko so ga zagledali stegnjenega pred seboj, z boleznimi mrliškimi potezami v obrazu, so se vsi prestrašeni spogledali. Kajpada se nikomur ni dalo krohotati.

Konrad Bolanden:

Šentjernejska noč.

Zgodovinski roman.

Prosto preložil:

Rev. J. C. Smoley.

MODER NOREC.

Nočni naskok gradu je njegove prebivalce, posebno pa ženske grozno prestrašil. Dasi je divjala meščanska vojna po pokrajinah, v katerih so bili Hugonoti v večini, vendar v Bretanji vsaj za enkrat ni nikdo pričakoval sovražnosti od strani protestantovskih sosedov. Začasno je vladalo premirje. Hugonoti, tepeni v bitki pri Jarnac-u zbirali so nove sile, domače in tuje, pripravljali se za nove boje in bili vsaj navidezno mirni. Najmanj so pričakovali kake nasilnosti Bretonci, ker je bilo med njimi le malo Kalvinistov. A so se jako motili; pač niso poznali nestrpnosti in slepega, divjega fanatizma Kalvinovega protestantizma. Dovoljena in priznana verska svoboda, za katero so se baje sedaj borili, tej sekti ni zadoščala. Še stoletje pozneje, ko protestantovskega veroizpovedanja ni nikdo več motil, ko je divji fanatizem že davno ugasnil, kršili so vedno mir pod pretevezo, češ da vlada krši njihove priznane verske pravice. V resnici pa so imeli Hugonoti namen, da katolicizem popolnoma iztrebijo in uničijo. Bili so tako predrzni in nesramni, da so zahtevali od Ljudevita XIV., vladarja, ki je priznaval katoličanstvo kot državno, narodno vero, da omeji začasno katoliško bogoslužje. Na Saumurski sinodi so kratkomalo sklenili, da se morajo prepovedati vse procesije v mestih in vaseh, kjer prebiva nekaj protestantov. Ako so bili v kakem mestu dva ali trije Hugonoti, zabraniti bi se moralo na njihovo zahtevo izvrševanje katoliškega bogoslužja.

Ker se je vlada branila, da bi kaj takega zapovedala, izjavili so protestantje kratkomalo, da bodo sami skrbeli, da se njihovim zahtevam ugoditi. Niso samo napadali katoliških procesij, ako so jih srečali, napadali in sramotili so tudi duhovne in jim delali razne zapreke, pri previdovanju bolnikov. Če je bil kak katoliški pogreb, so protestantje gotovo prišli tja, motili pogreb in se norčevali iz verskih obredov. Vdrli so celo v katoliške cerkve med božjo službo in jo motili z vpitjem in ropotom. Po mestih, kjer so bili v večini, rabili so katoliške cerkve za se. V La Rochelle, v tretjem največjem mestu takratne Francije, niso prepustili katoličanom niti ene same cerkve, da bi opravljali službo božjo, ki je bila stoletja in stoletja edina v Franciji, in ki je še dandanes vera pretežne večine francoskega prebivalstva.

Tako so delali in ravnali Hugonoti ob času, ko je vodil Richelieu, velik prijatelj in pokrovitelj nemških protestantov, državno krmilo. Zato se ni treba čuditi, če je bil protestantizem, kojega življenjska sila je obstajala edino le v protestovanju in sovraštvu proti katoliški cerkvi, vedno pripravljen k nasiljem, v dobi, ki mu je priznala ravnopravnost z državno vero.

Baron Dubourg je sicer dobro poznal svoje sosede, a vendar ne zadostno, da bi bil mogel vedeti, česa so zmožni. On je mislil, da v sedanjem premirju lahko obiše svojega prijatelja, grofa Autremontskega, ne da bi se mu bilo bati za njegovo osebno varnost. Varstvo hčere in svojega gradu je izročil svo-

jim zvestim hlapcem, v katere je imel neomajno zaupanje. Hugonotom se ni posrečilo, da bi bili grad po noči s svojim nepričakovanim napadom presenetili. Ker bi naskok zbudil speče vaščane, obkolili so grad s stražami, da bi jim nikdo ne ušel. Potem so šli pa proti vasi v posameznih oddelkih, vdrli v hiše in pričeli klanje.

Ko so začeli plameni švigati na posameznih krajih in razsvetljevati nočno pokrajino, bili so videti stolpi in grajsko zidovje v odsevu ognja, kakor da bi bili krvavi. Jasno, kakor ob belem dnevu, je bilo videti prestrašene obraze ob oknih in na kroniščih, slišati je bilo jokanje in zdihovanje žensk. Potem pa je obmolknilo vse ob prizoru nočne žaligre. Slišati je bilo le prasketanje ognja, pokanje in padanje tramovja, divje vpitje krvoločnih Hugonotov ter jok in krik njihovih žrtev. Tu in tam je bilo videti, kako so posamezni vaščani bežali iz vasi, za njimi pa so drli morilci, mejtem ko so drugi drvili naravnost v roke Hugonotov, ki so obkolili vas. Čez nekoliko časa ni bilo slišati nobenega glasu več, krvavo delo je bilo dovršeno. Kalvinci so gnali ukradeno živino iz vasi, ugrabljen plen so zvelkli na polje med gradom in vasjo. Zažgali so potem vas na več krajih. Kmalu je gorela cela vas. Visoko se je dvigal ogenj in dim proti nebu. Grozen prizor! Končno pa je zadonela trobenta, in raztrešeni roparji so hiteli vkup. Zbrali so se okolo predikanta in peli, kakor je bil njihov običaj, psalm, ki je poveličeval pokončanje božjih sovražnikov. Petju je

sledil ognjevit govor predikanta. Do grajskega zidovja je bilo slišati, kako je proklinjal sovražnike Jehove in slavil one, ki so si v krvi papistov umili svoje roke. Jasno in natančno so slišali v gradu grozne besede: “V vseh vaseh in gradovih, katere vam bo dal Gospod v vašo pest, ne pustite nikogar pri življenju. Kajti pisano je: “Umori vse z ostrino meča, Hetejce in Amorejce, Kananejce in Ferezejce, Hevejce in Jebusajce!” V prvi vrsti pa pokončajte, ki so še hujši ko vsi pogani, namreč malikovalske papiste, kakor vam je ukazal Gospod, vaš Bog, da ne bodo morda še vas učili svojih krivih naukov, da še vi ne bote gresili proti Gospodu, svojemu Bogu!”

Tako so slišali grajski prebivalci iz ust predikanta, kaka usoda jih čaka. Celo ti, ki so bili dosedaj najbolj hrabri, so se pričeli bati. Na vspešno branitev gradu pri tako mali posadki in ob tako ogromnem številu sovražnika ni bilo misliti. Bilo je to skoro nemogoče. Upali so, da bodo o nočnem napadu v okolici takoj zaznali, in da bodo katoličani prihiteli na pomoč. Začelo se je svitati, Hugeni so mirno taborili okoli gradu. — toda pomoči ni bilo videti od nikoder. Bržkone so bili vsi vaščani poklani, morda ni niti eden ušel morilskim pestem Hugentov, da bi okoličanom sporočil, kaj se je dogodilo. Na dve uri v okolici ni bilo vasi, edino le kak slučaj bi moral biti, da bi prišla pomoč odkod. Oblegovalci so hiteli v gozd, zopet je bilo slišati udarce sekir: v gradu so vedeli, kaj nameravajo Hugeni.

Duburški kastelan, star mož, ki je ob baronovi odsotnosti skrbel za varstvo, stal je na najvišjem kronišču in pazno zrl v daljavo, ne prihajala li pomoč odkod. Strah in bojazen je bilo videti na njegovem dobrohotnem obrazu vsak trenutek je

“Uboga gospica! Moj Bog, nesrečna gospica!”

Zraven njega je stal kakor posebljena norčija in roganje na vso nesrečo v obleki glumača mal človek. Na glavi je imel čepico s kraguljčki, v roki je držal palčico z lisičjim repom. Ob pasu je imel okroglo srebrne zvončke, ravno tako so viseli zvončki na rogljičih rokavov. Ni se mogel ne enkrat premakniti, da ne bi zvončkali zvončki. Hudomušne oči in obrazne poteze so kazale izvrstnega mimika.

“Ne vidiš li nikake pomoči, bratec?” je vprašal popolnoma brezskrbno, kakor bi ga ne brigal celi svet, kastelana. Z lisičjim repom je mahal sem ter tja. “Tičimo pač v groznem blatu.”

“Kar seveda tebi ne dela nikakih skrbi.”

“Misliš li res tako? Varuj se pred videzom! Videz rad goljufa! Solza, zdihovanja, jokanja je več kot preveč v tem gradu. Zato bi bilo res potrebno, ko bi se še jaz kisto držal. Moder mož kot jaz zna ceniti in čislati varčnost, vsled česar nepotrebno prelivanje solza in ruvanja las jako obžaluje. Vse dekline v gradu so postale to noč plešoglave, ker so si poruvale vse lase prav do zadnjega. Bojim se pa razun tega še, da se je možem to noč še kaj huišega pripetilo. Strah naredi možkega še bolj grdega ko plešoglavost žensko.”

“Kaj blebetaš sedaj? — O strahu ni nikakega govora. Toda naša gospica, — moi Bog, nesrečen otrok!”

“Nesrečen? Zakaj pač, bratec? Ker je tvojemu varstvu izroččen?”

“Ali naj jaz otroka varujem pred poldrugim tisočem krvoočnih Hugentov? — Ko bi bil vsaj baron tu!”

“Da bi še tega pobožni psalmisti ubili?”

“Imaš prav, norec! Tudi baron bi si v tem položaju ne vedel pomabilo slišati njegove obupne vzdih:

gati.”

“Zato je dobro, da je baron na varnem, da se mu ni treba ničesar bati za nočnimi vratmi mojega grofa. In ravno tako je dobro, da sem jaz tu, — jaz, edini junak, ki ne pozna strahu, ki mu še ni padlo srce v hlače. Misliš li, da bom jaz pustil, da bodo zobje in kremplji normanskih volkov raztrgali mojo grofico? Ne, taka nesreča se ne sme zgoditi. Če bi bila že glede tvoje gospice taka škoda, potem bi bila nesreča moje grofice državna škoda, — svetovna zguba. To mora vsakdo priznati, kdor primerja marjetico z rožo, — ali pa malo zvezdico s solncem, — ali pa Jerico Duburško z grofico Blanko Autremontsko. Sedaj še le razumem, čemu sem prišel ravno te dni semkaj; to ni nikako naključje, ker je sploh ravno tako malo slučajev, kakor je malo učinkov, posledic brez vzrokov. Nikakega vprašanja, — jaz sem od večnosti za to določen, da izvršim velikansko delo, namreč da rešim angela iz krempljev tisočernih hudičev. Kaj takega bi se k večjemu sv. Mihaelu moglo posrečiti, — za sv. Jurija bila bi naloga že pretežavna!”

Starec ni poslušal norčevega govorjenja, marveč je s strahom zrl v daljavo.

Norec je pa molčal in premišljal. Opazoval je temno postavo predikanta Caleba pod drevesom; v par trenutkih je bil njegov zvit načrt storjen. Majestetično, resnega obraza, z očmi k nebu povzdignjenimi, kimaje z glavo, mahajoč z rokami na levo in desno, je pričel korakati po zobčastem nadzidku.

“Povej mi, bratec, kako dolgo bo pa še trpelo, da nas bodo poklali v daritev hugenotskemu Jehovi?”

“Kako vprašanje! Pa še smeja se pri tem! Srečen norec! Da, dvakrat srečen, komur se ni bati v takem trenutku, da bo zgubil razum!”

Iz katoliškega in nekato- liškega sveta.

RIMSKE NOVICE

Papež nevarno bolan. Iz Rima je došla vznemirljiva vest, da je sv. oče nevarno zbolel, tako, da je njegovo življenje v nevarnosti. Če kdaj, je v teh težkih časih sveta dolžnost vsega katoliškega sveta, da se zedini v eno mogočno in prisrčno molitev, naj nam ga ljubi Bog, ako je njegova sveta volja, še ohrani. On, ki je preživel to eno najstašnejših dob v zgodovini človeštva, ima globok vpogled v zamotane časovne razmere, ki mu bo omogočil Petrov čolnič, ki ga je tako spretno krmaril skozi rdeče morje svetovne vojske, dovesti v obljubljeni deželni miru. Molimo tedaj s sv. Cerkvijo za našega papeža Benedikta: Gospod ga ohrani in poživljaj, ter osrečuj na zemlji in ne daj ga v roke njegovim sovražnikom.

Praznik sv. Družine se bo odslej po odredbi sv. očeta praznoval v nedeljo po Razglasenju Gospodovem, ali sv. Treh kraljev, kakor navadno pravimo. Kakor je znano se je spomin sv. Družine do nedavno obhajal tretjo nedeljo po Razglasenju Gospodovem. Ko je rajni papež nedelje zopet bolj povzdignil, je spomin sv. Družine nekako bolj v ozadje stopil. Ker je pa v naših dneh tako razoranega družinskega življenja živo potrebno krščanskim družinam pred oči postaviti najlepši vzor družinskega življenja — sv. Družino, je sv. oče jako primerno določil zanj nedeljo po sv. Treh kraljih, katere evangelij nam predstavlja sv. Družino na potu v Jeruzalem oz. iz Jeruzalema, ko se je Marija pokazala tako skrbno in ljubečo mater. Gotovo bo to češčenje sv. Družine, ki se je bilo mej našim ljudstvom že precej vkoreninilo, na novo poživilo.

Euharistični kongres. Kakor smo pred časom že poročali, je sv. oče izrazil željo, da bi se mejnarodni euharistični kongres, ki je lani izpadel, to leto v Rimu sestal. Seveda je ne samo pripravljavni odbor, ampak cel katoliški svet, to misel sv. očeta z veseljem pozdravil. Zdaj je papež definitivno določil čas, kdaj se ima vršiti, namreč od 25—29. maja. Častni predsednik izvrševavnega odbora je kardinal Pompili papežev namestnik v rimski škofiji. Pontifikalno sv. mašo bo imel papež sam, kakor tudi sklepno procesijo skozi vatikanske dvore.

Še en jubilej, se bo letošnje binškoosti obhajal „stoletnica „Družbe za razširjanje sv. vere.“ Kongregacija za razširja-

nje sv. vere naznanja, da se bo ta jubilej ne samo v Rimu, ampak po vsem krščanskem svetu slovesno praznoval. V Rimu bo imel binškoosti nedeljo sam sv. oče veliko sv. mašo. V škofijskih in drugih glavnih cerkvah se bo pa celo s tridnevno proslavil. Molila se bo posebna molitev, ki jo bo za to priliko sv. oče sestavil. Na ta način upa po katoliškem svetu vzbuditi več zanimanja in požrtvovalnosti za misijone.

Papež je daroval pol milijona lir za olajšanje bede na Dunaju. Poleg tega je poslal dunajskim otrokom za božič 15000 lir.

AMERIŠKE NOVICE.

Nov ameriški kardinal. Kot gotovo se sporoča, da postane v marčevem konzistoriju papeški delegat za Ameriko Most Rev. a Bonzano kardinal. Kot tak seve potem ne bo ostal dolgo več v Ameriki, ampak odide h kuriji v Rim. Mesto delegata sv. stolice v Washingtonu je zavzemal od l. 1912. Njegov naslednik bo baje dosedanji nuncij v Peru Rt. Rev. Lauri.

Kolumbovi vitezi na delu za katoliški list. Brooklynski katoliški list "The Tablet" ki ga je kot župnik ustanovil in vrejeval Rev. George William Mundelein, sedanji nadškof čičaški, je bil v nevarnosti, da bo prenehal, kar bi bilo za katoliško stvar v Brooklynu velika škoda. Da se to ne zgodi, so se Kolumbovi vitezi zavzeli zanj. Sklenili so s takozvanim "drivom" za naročnike, mu zopet pomagati na trdnejše noge. Pri tozadevni seji je predlagatelj Mr. Scanlan razvijal sledeče misli: Resolucij in navdušenih govorov, da mora dobiti vsako mesto katoliški list, je bilo že zadosti. Zdaj je treba dela. Za časa našega "driva" ne smemo prezreti nobene katoliške hiše. V vsaki moramo skušati pridobiti vsaj enega naročnika, plačnika in brava. Vemo, da marsikdo s "Tabletom" ni zadovoljen, da ena ali druga pade čez. A ravno to je znamenje, da je na mestu, ker samo o mrtvih se govori le dobro. Če enkrat nas in naših listov ne bodo več kritizirali, bo čas, da naš business zapremo. Dokler se to ne zgodi, je znamenje, da se še zavedamo, da vršimo delo bojujoče se in radi tega tudi napadane Cerkve. — Nato so šli pridno na delo in v štirih tednih je imel "The Tablet" 9000 naročnikov več. To se pravi delati za katoliški tisek. Ali ne bi mogli tudi naročniki naših listov enkrat na-

praviti en tak drive ali lov za novimi naročniki. Vemo, da jih ne spravijo 9000 novih skupaj, če se na glavo postavijo. Pa če jih dobijo za vsak list 1000 jim bomo zaklicali: Živijo! Potem bomo takoj pustili prošnje za darove, četudi nimamo nobene Jednote za seboj, ki bi nas v slučaju potrebe financirala.

IZ JUGOSLAVIJE.

Jugoslavija je dobila novega ministra ver, ki ima menda samo toliko verskega na sebi, kolikor ga je v njegovem imenu. Piše se Krstelj. Prvotno se je govorilo, da prevzame to mesto zloznani slovenski protiverski paša Žerjav. Morebiti se je sam otresel ver, kakor se je že zdavnaj tiste, ki mu jo je mati vepila. Grozde se mu zdi za enkrat še prekišo, da bi mogel izpeljati svoj kulturno-bojni načrt, ki ga ima v žepu. Da katoličani kot taki za prihodnje nimajo kaj dobrega pričakovati, če ne bo Bog posegel v balkanski kaos, zmešnjavo, se vidi iz tega, ker imajo celo radikali, politično nam prijazna stranka, v verskih vprašanjih zelo zmedene pojme. To se vidi iz Protičevega glasila "Radikal." Je sicer za mirno pobotanje z Rimom v verskih zadevah. Veliko vprašanje je le, če se bo mogoče z ljudmi takih nazorov mirno pobotati, kljub vsej možni popustljivosti od obeh strani. Prevelik prepad je mej nami, kar neki člankar omenjenega lista odkritosrčno priznava. Pravi, da Srbi našega katoliškega stališča ne razumejo. Zato ne, ker smo si v verskem čustvovanju predaleč narazen. Mišljenje in hotenje nas, bivših avstrijcev, je vede ali nevede skozi in skozi versko prežeto. Cerkev in država, da sta nas stoletja tako vzgojevala in vzgojila. "Mi Srbi", pristavlja, "tega istinitega čutenja nimamo in ne moremo imeti, ker mi pod silo zgodovinskih prilik nismo mogli imeti cerkve, pa tudi nismo imeli nikogar, ki bi bil za takšno našo religiozno vzgojo skrbel. . . In kakor nismo imeli cerkve v smislu zapadnih cerkva v prošlosti, tako je nimamo ne danes in zato tudi ne razumemo drugih narodov, kateri imajo o cerkvi, vernosti in verskih zadevah povsem druge pojme kakor mi. "Mi smo vedeli že prej, da so Srbi glede verskega čustvovanja mej Slovani vshodne cerkve velika izjema. Globoko verska duša ruskega strica, za katerega mogočen hrbet so se vedno skrivali, jim je mnogo bolj tuja kot nam. Vendar nas to očitno priznanje veseli. Samo, da bi iz tega primerne logične posledice iz-

vajali, ki bi bile: Odslej bomo skušali zamujeno popraviti. Naša šola mora imeti verski značaj, da se mladini postavi boljša verska podlaga, kakor smo jo imeli mi. V resnici je pa člankar, in menda radikalci sploh, proti verskim šolam. To se pa pravi grehov se obtožiti, potem pa pristaviti: Pobilšal se pa ne bom. Takemu se linca zapre. — Kakor se iz vsega tega vidi bo šolsko vprašanje pri morebitnih pogajanjih z Rimom trd oreh. Bog obvaruj naše izžete rojake onstran morja tekega bremena, da bi morali snovati in vzdržavati svoje verske šole. A če tako daleč pride, smo prepričani, da se ne bodo strašili res ogromnih žrtev. Toliko verskega kapitala je še v njih.

ZAHVALE.

Prisrčna hvala Materi Božji, ker me je, ko sem se v težki zadevi zaupno obrnila na njo, priporočila ljubemu Jezusu, ki me je po njeni priprošnji tudi uslišal. V zahvalo darujem za prospah njenega lista Ave Marije \$1.

Ana Muren, naročnica, Jonet.

Pošiljam Vam \$5 za sv. maše v cast Materi Božji. Bila sem zelo bolna, pa Marija mi je sprosila ljubo zdravje. Naj bi me še naprej varovala v teh težkih dnevih.

Marija Kočevar, Cleveland

ZA NOVO ŠTIPTO PRI RIBNICI SO DAROVALI:

1. Za novi tabernakelj: Mr. Martin Petrič \$1.

2. Za slikanje cerkve: Mr. Martin Petrič 50c, Mrs. Neimenovana 84c.

3. Za sv. maše: Mr. John Culjan poslal \$2.50.

Bog povrni! Kdor želi še kaj darovati, posebno za pokritje velikih stroškov slikanja, naj pošlje na naslov: Rev. Benvenut Winkler, O. F. M., 1849 W. 22nd St., Chicago, Ill.

BOŽIČNI DAROVI ZA AVE MARIJO

1.—\$25 je darovala: Mrs. Ana Perše, Cleveland.

2.—\$13 je daroval: Mr. Jos. Drashler, Waukegan.

3.—Po \$10 so darovali: Rt. Rev. Jos. Buh, V. G., Duluth; Rev. Anzelm Murn; John Špeh, Cleveland; Mr. Anton Grdina, Cleveland.

4.—\$6 je daroval: Mr. Vladimir Brajar, Soudan, Minn.

5.—Po \$5 so darovali: Mr. Joe Lesjak, Mr. Frank Rogina, Pittsburg; Mrs. Frances Žirovnik, Waukegan; Mr. John Intihar, Cleveland; Mrs. Ana Butkovich, Pueblo; Mrs. Ana Baznik, Bedford, O.; Mrs. Ivana Oberstar, Cleveland; Mrs. Tereza Jerome, Eveleth, Minn.; Mary Blažič.

6.—Po \$4 so darovali: Mrs. Kati Kuhelj, Cleveland; Mr. John Verbišar, Chicago; Miss Ana Lampe, Cloquet, Minn.

7.—\$3.40 je daroval: Mr. Marko Bajuk

8.—Po \$3 so darovali: Mrs. Ennie Kitzmiller, Mary Petach-Sartel, Jerica Tomšič, Uršula Legan, Mr. A. Porin.

9.—Po \$2.50 so darovali: Mr. Joe Selak, Miss Sajevid; George Pazdirtz.

10.—Po \$2 so darovali: Rev. Bonav. Čiček, O. M. Conv. St. Paul R. C. School. Frances Gregorich, Tereza Gorenčič, Agata Thompson, Neimenovana, Joliet; Agneza Skender, Agneza Kos, Marija Neimenovan, Bradley; Marijana Hlabše, Toplišek, Tereza Lubi, John Gornik, Agneza Pelko, Agneza Ogrinc, Mrs. N. Maronich, Frank Štefanič, Tereza Štefanič. Ivana Hočevar, Ivana Virant, Ivana Makovec, Antonija Glatz, Mary Ovník, Mary Bevec, Mary Novak, Jos. Fatur, Annie Sugura, Agneza Kranjc, Marija Flajnik, Majk Progar, Rev. Mihelič, Forest City; Rel. Fr. Rudolph Sattler.

11.—Po \$1.50 so darovali: Antonija Berus, Martin Česnik, Ivan Košenina.

12.—\$1.30 je daroval John Intihar.

13.—Po \$1.25 sta darovala: John Brunner, Ivana Merkun.

14.—Po \$1 so darovali: Frances Starman, Fr. Primic, Jakob Mulec, Jožef Drešček, Jos. Perušek, Clev. Jakob Prestor, John Eržen, Mary Bulič, Frank Debevec, Katarina Bajuk, Ana Klobucher, Marija Rozman, Martin Tomec, Martin Marentich, Ivana Ilahe, Anton Frankovič, Cl. Mary Zupančič, Josipina Mesick, Uršula Mesick, Marija Petkovšek, Frank Žitnik, L. Plute, Julija Vidmar, John Culjan, Marija Smrekar, Mary Jerikovskyy, Karolina Hočevar, Mary Cerar, Mary Koren, John Widervol, Mr. Kumar, Chicago; Štefan Jenko, Frank Sajovic, Antonija Frlan, Fr. Urajnar, Helen Patnič, Lucija Berce, Ivana Voušek, Jennie Mevžek, Neimenovani, Mary Jan, Marcela Malavašič, Uršula Kušar, Jozefa Lesjak, Andrew Tomec, Mihael Kočevar, Franja Kost, Ivana Kress, Jennie Švegel, Peter in Viljem Švegel Stanislav Hoge, George Grabrijan, T. A. Beg, Mary Rihtar, Cary Bombač, Frank Dokl, Agneza Klariš, J. F. Ponikvar, John Terčič, Alojzija Kastelic, Marko Blut, Marija Cherne, Marija Krule, Marija Ahlin, Frank Batistich, Neimenovan, Milwaukee; Mrs. Kosiček, Ivana Petrovčič, Mary Skulj, Martin Petich, Anton Zavodnik, George Nemanič, Helen Maren, John Otrin, Frances Štrukelj, Frances Fink, Fr. Gregorich, John Kruc, John Svete, Mihael Kobe, Uršula Tartnik, Fran Becjan, Fran Pristov, K. Shatina, Kati Pristopič, Jennie Zupančič, Pavel Tomac, Ana Primožič, Neimenovana, Sheboygan, Mary Casserman, B. Malinarič, T. Miheličnik, Mary Ivanič, Mary Gore, August Krznaritz, A. Planishek, Margareta Lamuth, Jožef Oblak, Frances Hren, Frances Plautz, Miss Huter, Marija Grabeč, Louis Sreberniak, Frances Stokar, Frances Tomsha, Brig. Paulich, Frančiška Holst, Julija Adamič, Terezija Nagode, Marija Strauss, Blaž. Notar, Anton Mervar, Regina Skiff, Frank Kerstin, Mary Božich, Ana Clemente, Ana

Sussman, John Simonič, Neimenovana, E. Gerbec.

15.—73c je darov. A. Mlakar, Minn.

16.—50c so darovali: Roza Mance, Anton Turk, Mary Gregorich, Calumet; Ana Šterk, Matija Cvetič, Frances Skraba, Marija Kastelic, John Jamnik, Mary Turšič, Ana Verbič, Fran Mizera, Jennie Petkovšek, Luiza Stare, Ivana Blažič, Marija Mihelich.

17.—Po 15c so darovali: John Nemanič, M. Starman, Marija Gradišar, Marija Božich.

18.—10c je darovala Ernestina Garbajs.

UREDNIŠKI KOTIČEK.

Mr. Pavlakovichu, Denver: Vpoštevamo težke razmere naših ljudi, zato pošiljamo list tudi takim, ki radi težavnega gmotnega položaja zaenkrat ne morejo poravnati zaostale naročnine. Seveko bi vedeli, da je komu list bolj nadležen kot dobrodošli obiskovavec, bi mu ga ustavili. Drugače pa upamo, da se nas bo Marija, za katere čast delamo, ne za denar, na drugi strani spomnila. — Prisrčno pozdravljeni. — Mrs. Plautz, Calumet: Hvala Vam lepa za Vaš trud in skrb. Kar se tiče one povesti, radi katere želite pojasnila, ga Vam ne moremo dati, ker Fathra Knobleharja, ki jo je priobčil, ni več tukaj. Toliko Vam lahko povemo, da so take povestice navadno pisane na podlagi kakega resničnega dogodka, samo da se dogodek malo obširneje razplede. Ime kraj in drugi podatki se pa izpuste radi tega, da se komu, ki je z dotičnim dogodkom v kakih morebitni zvezi, ne zameri. . . . Pozdravljeni. — Mr. Marku Bluth, Sheboygan: Le povejte naročnikom in dobrotnikom, ter vsem, ki kaj store za naše liste, da se vsako nedeljo bere ena sv. maša zanje v naši cerkvi. Tudi druge sv. maše, ki se nam pošiljajo, se po željah dotičnih vestno opravljajo. Vi bi toraj radi kako Spillmanovo povest. Potrpite, tudi kaka njegova še pride na vrsto. Ko naš izredno marljivi Father Smoley kovača: Šentjernejsko noč, ga bomo na prosili, naj začne s kako lepo Spillmanovo. Pozdravljeni. . . . — Mrs. Mary Bozich, Pueblo: Potrjujemo, da smo prejeli \$1, ki ste ga zložile: Ivana Blažič, 50c, Mary Gradišar, 25c, Mary Bozich, 25c. Le dobro se držite, da bo vsaj še tlelo, ko pridem zopet razpihavat. . . . Pozdrav vsem Puebelčanom. . . . Rev. Hugo.

NAŠ STRIČEK

Te dni sem dobil iz starega kraja zopet po sto iztisov krasnega otroškega lista "Orlič", o katerem sem Vam že sporočil. To je list slovenskih otrok iz stare domovine. Lep je in ima krasne novice. Ker so nam urednik lista Ave Maria odločili samo ta mali korner, pa še za tega radi večkrat pogodnjajo, da jim preveč nadlego delamo, zato pa ne morem povedati Vam, svojim darlings, tudi kako lepo "story" kar bi tako rad. Zato bo pa to, mesto mene, naredil ta lepi "Orlič."

List "Orlič" stane na leto samo 25c, ali vsaka številka 3c. Kdor mi bo poslal stamper za pet centov, mu bom poslal kar tri številke na ogled, da jih bo prečital. Če se mu bodo dopadle, se bo pa lahko naročil, da mu jih bom redno pošiljal.

Vaš striček.

Indianapolis, Ind. — Ljubi striček: — Minili so lepi Božični prazniki že imamo novo leto, lani je bilo slabo malo ice cream smo dobili. Pa za Božič smo pa dobili dosti. Father Cyril nam je vsem otrokom dal candy in nuts, pri nas je bilo 40 urna pobožnost. O kako je bilo lepo za Božič pa so Sestre napravile tako lepe jaslice. U tako revni štavnici je bil naš ljubi Jezušček, če to mislim, ne morem biti smart. Vas pozdravljam

Julia Česnik.

Draga Julia: — Tvojega dopisa sem se zveselil. Gotovo si mislila o Božiču tudi na me? Kaj ne? V kolikor se spominjam si ti prvokrat na "kornerju." Julia, daj se še večkrat oglašiti. Lepo pozdravi tvojega ata.

Tvoj striček.

Indianapolis, Ind. — Dragi striček: — Jast Pavel Česnik sem vesel, da imamo tudi doma lepe jaslice. Jast rad stremem pri sveti maši. Škoda da ni nič sneg. Jast rad sankam. Vas pozdravljam in vse boys na korner.

Paul Česnik.

Dragi Pavel: — O, to pa vem, da vsi boys radi sankajo. Saj je to tudi tako

prijetno. Le nič se ne boj najbrže boš imel še dovolj prilike se sankati. Veseli me tudi, ko mi pišeš, da rad strežeš pri sveti maši. To je jako lepo. Le rad streži. To je služba, katero angelci nevidno opravljajo. Le še večkrat mi kaj piši.

Tvoj striček.

Cleveland, O. — Dragi striček: — Tudi jas se enkrat moram oglašiti, nisem se še nikol. Vidim koliko otrok imate na vašem kornerju. Jast hodim v St. Lawrence School. Stara sem še le 11 let, dopade se mi tako lepo, ko je pred par leti moja sestra dobila tako lepe podobice od vas tudi jas bi rada prej pisala pa nisem znala, zdaj sem se malo naučila tudi dam vam vedet kako smo lepo praznovali božič maša smo imeli o polnoči cerkvice je bila polna ljudi pri vseh svetih mašah so ljudje prihajali k svetem obhajilu tudi jest sem šla; imeli smo šest maš. Tudi voščim vam srečno novo leto da bi jih še mnogo let doživeli. Z Bogom, dragi striček.

Pauline Zupančič.

Draga Paulina: — Da, čul sem že, kako ste res lepo praznovali lepe božične praznike. Pri svetem Lawrence ste pač dobri ljudje. Tudi boys in girls sem videl, da ste dobri. Tako je prav. Sedaj, ko si se naučila toliko slovensko, sedaj nam boš pa kaj večkrat pisala kako novico od vas, kaj ne? Pozdravljam Te,

Tvoj striček.

Baraga, Mich. — Dragi striček: — Naznanim Vam, da sem dobila Vaše pismo in jaslice, za katere se Vam vse lepo zahvalim in Vas lepo pozdravim

Angelina Ellenich.

Draga Angelina: — Me veseli, da si dobila, kar sem poslal.

Tvoj striček.

Joliet, Ill. — Dragi striček: — Pošiljam Vam \$1.50 za knjigo "Slava Bogu", ker sem čitala list "Ave Maria" in sem videla, da imate poučno knjigo za orglje in za petje in sem prosila svojo teto in mi je dala za knjigo da se bom učila na moje orglje. Vas pozdravljam in Vam voščim srečno in veselo novo leto.

Franciška Wolf,

razreda 6, šola Sv. Jožefa.

Draga Franciška: Me jako veseli, da še boš učila na orglje. Jako lepo je, kdor zna na orglje igrati. Le lepo se uči, da boš kedaj morda še v cerkvi Bogu v čast igrala.

Tvoj striček.

Soudan, Minn. — Dragi striček: — Pred ko Vam nadalje pišem vas lepo pozdravim zdej se nisem že dolgo oglašila na Vaš korner. Vošim Vam srečno novo leto. Ljet imamo lepo vreme.

Mary Pruss.

Draga Mary: — Saj te res že dolgo nismo videli. Nas veseli, da si se zopet pokazala. Pozdravljen.

Tvoj striček.

Cleveland, O. — I too made up my mind to write to you. I don't know how to write in Slovenian. I am in the seventh Grade. I will offer my communion for you. I will try to get some subscribers. Good by.

Marie Perusek.

Draga Mary: — Me veseli, da si mi pisala. Vendar še bolj bi bil vesel, ko bi bila slovensko pisala. Nič, Mary, kar potruji se, pa bo šlo!

Tvoj striček.

Gilbert, Minn. — Dragi striček: — To je moje prvo pismo, ko ga vam prinesem na Vaš korner. Ko Vam nadalje pišem Vas lepo pozdravim in Vam naznanjam, da sem šla jest in moj bratec k sv. obhajilu za Vas o pulnoči ki jest šlišim ata ki berejo Vaše vse tri liste a mi otroci jih pa moramo poslušati iz tega videm koliko dobrega sturite za nas ameriške Slovence. In jest sem 11 let stara in hodim v četart haj razred in hodim v Republik šolo tukaj v Gilbertu nimamo slovenske šole. Mi se doma učimo pisat in brat naš ata in mama učijo so nam ata slovenski abecednik kupil da se učimo žalim in vošim srečno novo leto 1922. iz nega brati in pisati. Striček, to Vam jest sem revna punca pa sem ata prosila za en mali dar ker ga tu darujem v list Ave Maria 23c v markah. Striček, prosim, da moje pismo zagleda Vaš korner srečno; z Bogom.

Mary Ulčar.

P. S. — Prosim ako ni prav pa potruji se.

Draga Mary: — Tako se nisem pa že dolgo kakega pisma zveselil kakor sem se Tvojega. Tvojega ataja poznam in vem, da so dobri. Kako me veseli, ko mi sporočaš, da si šla za me k svetemu obhajilu in da se tako lepo učiš slovensko in še toliko drugega lepega. Kaj ne, draga Mary, da boš še nadalje tako pridna in boš večkrat pisala? Za vse to se Ti prav lepo zahvalim in te prav lepo pozdravljam tja na sever. Pa prav lepo pozdravi ateja in mamu. Enako naj se Ti prav lepo zahvalim za Tvoj darček. Bog te blagoslovi!

Tvoj striček.

